

třeba proto obíratí se otázkou jeho zavinění, které jest ostatně již v tom, že řízení automobilu svou manželkou trpěl, ač věděl, že k tomu nebyla ani oprávněná ani způsobilá. Ohledně příčinné souvislosti jest pak zjištěno, že bezprostřední příčinou, že automobil se překotil a že tím byly některé osoby v něm sedící vymrštěny, bylo zasáhnutí Jaroslava B-a na volant, pokud se týče nesprávné zatočení volantem. Ale nižší soudy též zjistily, že podnět k tomuto zakročení dala neopatrná jízda druhé žalované a že Jaroslav B. svým zasáhnutím chtěl jen zabrániti hrozícímu nebezpečí. Zakročení Jaroslavem B-em bylo tudíž vyvoláno jednáním druhé žalované a právem proto usoudily nižší soudy, že úraz jest v příčinné souvislosti s jednáním druhé žalované. Ručí tudíž oba žalovaní žalobkyni za škodu, již utrpěla, a jelikož podíly škůdců na škodě nelze určití, jest toto ručení podle §u 1302 obč. zák. solidární (viz též sb. n. s. čís. 4940). Pokud jde o zavinění pokud se týče zodpovědnost žalovaných, byla tudíž věc posouzena po právní stránce správně.

Ale jinak má se věc, pokud jde o případné spoluzavinění žalující strany. Tu dlužno především zdůrazniti, že spoluzavinění třetí osoby, zde Jaroslava B-a, s hlediska §u 1304 obč. zák. vůbec nepřichází v úvahu. Tento právní názor dovolacím soudem opětně již vyslovený plyne zřejmě z doslovu §u 1304 obč. zák., jenž stanoví, že je-li při poškození zároveň zavinění poškozeného, nese tento škodu se škůdcem poměrně, a nelze-li poměr určití, rovným dílem. Spoluzavinění Jaroslava B-a mohlo tudíž v úvahu přijíti jen tehdy, kdyby podle §u 1302 obč. zák. bylo lze určití podíly škůdců na poškození. To však v tomto případě, jak již bylo řečeno, není možno, neboť zavinila překocení vozu a tím celou škodu žalobkyně činnost každé jednotlivé z osob, v tomto případě se provinivších a třebaže není vyloučeno, odstupňovati přibližně míru zavinění, nelze přece rozdělití škodu na části, jež by připadaly na jednotlivé činnosti škůdců. Pochybil tudíž odvolací soud, když vzhledem k spoluzavinění Jaroslava B-a uznal s prvním soudem na dělené zavinění ve smyslu §u 1304 obč. zák. Přes to nebylo lze plně vyhověti dovolání žalující strany, neboť nelze souhlasití s nižšími soudy v tom, že žalobkyně na úrazu nemá vlastní viny. Jest nesporno, že žalobkyně věděla, že druhá žalovaná není ani oprávněná ani způsobilá, řídití automobil. Súčastnila-li se žalobkyně přes to jízdy automobilem, řízeným druhou žalovanou, jednala na vlastní nebezpečí a to i tenkrát, spoléhala-li, jak tvrdí, na to, že vedle druhé žalované seděl její manžel, jenž, jak nesporno, automobil řídití byl oprávněn a způsobilý. Třebaže míra zavinění na straně žalující byla menší, než míra zavinění na straně žalované, bylo i toto její počínání neopatrné a lehkovážné. Pochybyly proto nižší soudy i v tom, že neshledaly zavinění na straně žalující. Míru tohoto zavinění slušelo pak odstupňovati tak, jak shora uvedeno. Za tohoto nazírání na věc po stránce právní slušelo ovšem vyhověti i dovolání žalobkyně, třebaže jen částečně.

Čís. 6807.

**Zákon o silostrojích ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.
Poškozenému jest přisoudití podle §u 2 poslední odstavec, zák. pou-**

ze část škody také tehdy, když mu proti třetí osobě, z jejíhož spoluza-
vinění škoda vzešla, nepřísluší vůbec žádný nárok.

Okolnost, že poškozený byl hostem těch, kdož automobil na svůj ná-
klad zjednali, nevedí závěru, že šlo o jízdu za plat a v dopravě provo-
zované po živnostensku.

(Rozh. ze dne 16. února 1927, Rv I 1219/26.)

Žalobce (svatebčan) jel v automobilu žalovaného autodrožkáře. Za
jízdy na frekventované silnici skočil kůň mlékařského vozu, náležejícího
B-ové, do jízdni dráhy automobilu, řidič strhl automobil k okraji silnice,
kde narazil na strom, čímž žalobce utrpěl úraz. Žalobní nárok na ná-
hradu škody proti autodrožkáři a řidiči uznal p r o c e s n í s o u d p r v é
s t o l i c e důvodem po právu, mimo jiné z těchto d ů v o d ů: Je-li žalo-
vaný Jaromír V. autodrožkářem, je zřejmo, že provozuje autodopravu
osob po živnostensku a, ježto byl automobil k jízdě zjednan, šlo o jeho
použití za plat, takže podle §u 4 odst. 1 posl. věta zákona ze dne 9.
srpna 1908, čís. 162 ř. zák. platí v tomto případě i ohledně osob a věci
automobilem dopravovaných předpisy §§ 1 a 2 cit. zák. Žalobce při
jízdě nebyl hostem žalovaných, nýbrž hostem těch, kdo automobil na
svůj náklad objednali. O d v o l a c í s o u d vyhověl odvolání žalova-
ných potud, že uznal žalobní nárok důvodem po právu pouze z polovice.
D ů v o d y: Po právní stránce dospěl odvolací soud k závěru částečně
odchylnému od názoru soudu první stolice. Sdílí sice mínění soudu první
stolice, že žalovaní nepodali důkazu, jenž by je podle zákona sprostil
povinného ručení vůbec, jest však toho názoru, že škoda z části způso-
bena byla zaviněním osoby třetí, mlékařky B-ové. Nemůžeť býti pochyb-
nosti o tom, že příčinu toho, že žalovaný řidič strhl automobil na levou
stranu směrem své jízdy k okraji silnice a zde narazil na strom,
zavdal skok koně na pravou stranu jízdy do jízdni dráhy a jeho náraz
na automobil. Na události této má zavinění majitelka koně Božena B-ová
a záleží její zavinění v tom, že s koněm tím vůbec jezdila na frekvento-
vané silnici, ač jí byla vlastnost koně, otáčeti se přímo hlavou proti
automobilům, známa, a ač byla varována, že nedávala žalovanému řidiči
výstražných znamení, že koně pevně nedržela. Leč nelze v této Boženu
B-ovou zaviněné události spatřovati jedinou příčinu škodlivé události
(nárazu na strom). Neboť tento náraz mohl býti žalovaným řidičem au-
tomobilu při zachování všech předepsaných a věcných opatrností od-
vrácen. Třebas řidič zachoval se až do okamžiku srážky s koněm bez-
vadně a nelze mu, jak to činí soud stolice první, vytýkati, že jel nedo-
volenou rychlostí, přece po srážce nebrzdil ihned, nezmírnil rychlost a
neovládal při řízení vozidlo, čemuž náraz na strom sám o sobě na-
svědčuje. Jde tedy zřejmě o případ, kde škoda nebo její rozsah jen z čá-
sti plyne ze zavinění osoby třetí a kde tudíž nutno za uvážení všech
okolností uznati jen na část nároku žalobního (§ 2 poslední odstavec aut.
zák.). Soud odvolací má za to, že za zjištěných poměrů třeba oceniti
podíl zavinění Boženy B-ové polovicí. Další výtka po stránce právní, že
proti ustanovení §u 4 aut. zák. použito bylo předpisů §§ 1 a 2 aut. zák.,

ježto žalobce za jízdu nic neplatil, byl pouhým hostem a jízdu nezjednal, jest nedůvodna a sdílí soud odvolací po této stránce úplně právní stanovisko, jež zaujal soud první stolice.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání ani té ani oné strany.

D ů v o d y:

Dovolací soud jest vázán skutkovými zjištěními odvolacího soudu, že Božena B-ová jela po frekventované silnici, ač jí byla známa vlastnost jejího koně, otáčeti se přímo hlavou proti automobilům, že nedávala, ačkoliv byla varována, žalovanému řidiči automobilu včas výstražných znamení, že koně pevně nedržela a že příčinu toho, že řidič strhl automobil k okraji silnice a zde narazil na strom, zavinila koně Boženy B-ové do jízdni dráhy automobilu a jeho náraz na tento. Božena B-ová jednala tedy neopatrně a lehkomyšlně a proto dlužno souhlasiti s odvolacím soudem v tom, že škoda, tvrzená žalobcem, byla z části způsobena jejím zaviněním, které je jedno z příčin škodlivé události, t. j. nárazu automobilu na strom. Tím je ospravedlněno použití posledního odstavce §u 2 zákona ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák., který nařizuje, že je přisouditi poškozenému část jeho nároků, pochází-li jeho škoda částečně ze zavinění třetí osoby. Že by poškozenému musila býti proti vlastníku a řidiči automobilu přiznána náhrada škody potud, pokud poškozený dle obecných norem občanského zákoníka nemá právního nároku na odškodnění proti třetí osobě, v tomto případě proti Boženě B-ové, nelze dovozovati z uvedeného §u automobilového zákona, který pouze nařizuje, že se poškozenému má přisouditi část škody za uvažování všech okolností. Jen část škody má tedy býti přisouzena poškozenému také tehdy, když mu po případě proti třetí osobě vůbec žádný nárok nepřísluší. Že poměr poškozeného k třetí osobě zde nemá rozhodného významu, plyne také z úvahy, že zákon v uvedeném §u mluví nejen o zavinění třetí osoby, nýbrž také o zavinění poškozeného. Dovolatel řeší proto v dovolacím spisu zbytečně právní poměry mezi ním a Boženou B-ovou. Odvol. soud neocení libovolně podíl Boženy B-ové na žalobcově škodě polovicí, nýbrž, jak zřejmo z jeho důvodů, »za zjištěných poměrů,« tedy, jak zákon nařizuje, za uvažování všech okolností. Dovolací soud přidává se také v tomto bodu k názoru napadeného rozsudku s dodatkem, že zavinění Boženy B-ové nemůže býti menší, než zavinění žalovaného řidiče již proto, že její hrubá nedbalost byla prvotní příčinou žalobcova úrazu. Jeho dovolání, uplatňující dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci, nemohlo se tedy setkati s úspěchem a poukazuje se po právní stránce na správné důvody napadeného rozsudku, které hoví skutkovému a právnímu stavu věci.

Dovolací soud sdílí právní názor odvolacího soudu, který nebyl vyvrácen dovolacími vývody. Uváží-li se, že žalovaný řidič podle zjištění odvolacího soudu, jimiž dovolací soud je vázán, po srážce s koněm Boženy B-ové ihned nebrzdil, rychlosti automobilu nezmírnil a při jeho řízení vozidla neovládal, čemuž nasvědčuje náraz automobilu na strom, dlužno míti za to, že ztratil duchapřítomnost a že tedy, jak usuzuje správně soud první stolice, nebylo příčiny, aby strhl automobil až na

samý okraj silnice asi 9 m široké. Omluvného důvodu, že žalobcův úraz odvrácen býti nemohl ani náležitou opatrností při vedení a ovládání automobilu, žalovaní tedy neprokázali. Co do ocenění podílu Boženy B-ové na škodě, tvrzené žalobcem, poukazují se dovolatelé k důvodům, týkajícím se žalobcova dovolání. Také § 4 automobilového zákona vykládají nižší soudy správně, majíce za to, že okolnost, že žalobce byl hostem těch, kdož automobil na svůj náklad zjednali, nevede k závěru, že v den úrazu šlo o jízdu za plat a v dopravě po živnostensku prvým žalovaným provozované. Tato okolnost stačí k rozřešení sporné otázky.

Čís. 6808.

Výklad služební pragmatiky bankovních úředníků o právní účinnosti výpovědi z důvodu likvidace banky.

(Rozh. ze dne 16. února 1927, Rv I 1291/26.)

Žalobce, zaměstnanec žalované banky, dostal vzhledem k likvidaci banky dne 14. května 1923 výpověď. Žalobě, již se domáhal na žalovanou zaplacení služebních požitků až do konce roku 1923, vyhověl p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e potud, že mu přiznal služební požitky do konce září 1923. O d v o l a c í s o u d k odvolání žalobce napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Odvolání nelze přiznati oprávnění. Usnesením odvolacího soudu ze dne 21. ledna 1925, potvrzeným k rekursu obou stran nejvyšším soudem bylo vyřčeno, že žalobci tehdá, když byl v měsících červenci, srpnu a září 1923 ve smyslu §u 43 čís. 3 služebního řádu bez zaměstnání, přináleží v každém případě služební požitky za tuto dobu, že mu však za měsíc říjen, listopad a prosinec 1923 tyto požitky nenáleží v žádném případě, jelikož výpověď, daná mu podle §u 43 čís. 4 služebního řádu proto, že banka vstoupila do likvidace, uplynula v každém případě dne 30. září 1923 a jelikož úředníci při výpovědi z tohoto důvodu podle služebního řádu nemají nároku na další odškodnění. Tímto právním názorem byl soud prvé stolice, jak přiléhavě sám uvádí, podle §u 511 c. ř. s. vázán a nelze proto v tom, že přiřkl žalobci již jen služné za měsíce červenec, srpen a září 1923, spatřovati rozpor s procesními spisy.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolací důvod podle čís. 4 §u 503 c. ř. s. není opodstatněn. Žalobce provádí tento dovolací důvod v podstatě v ten smysl, že, ačkoliv nejvyšší soud v rozhodnutích již vydaných v této sporné věci z 15. dubna 1925 R I 156/25 a Rv 249/25 nevyslovil právního názoru ohledně otázky, za kterou dobu má žalobce požadovati služební požitky, jakož i o tom, zda-li, když výpověď, daná dne 14. května 1923 s působností od 30. června 1923 podle §u 43 čís. 3 služební pragmatiky z důvodu omezení činnosti banky, byla právně účinnou, jest pokládati výpověď též z důvodu likvidace za danou a účinnou, — nižší soudy, vycházejíce z mylného předpokladu, že právní názor, vyjádřený odvolacím soudem v rozhodnutí z 21. ledna 1925 ohledně žalobcových nároků byl dovo-